

Arrest

nr. 273 500 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LAMBEAU, die *loco* advocaat V. WORONOFF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 19 januari 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 26 augustus 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 september 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 19 oktober 2021 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster. Deze beslissing werd op 20 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Hierbij meld ik u dat ik de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindig op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 11 oktober 2021 opriep voor een persoonlijk onderhoud. U heeft mij geen geldige reden meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van twee dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in het voorliggende “*VERZOEKSCHRIT TOT NIETIGVERKLARING (Art. 39/2 § 2 van de wet van 15 december 1980)*” in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

“- Artikel 57/6/1 § 1 van de Vreemdelingenwet;

- Artikel 3 van het EVRM;

- Artikels 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van de administratieve aktes;

- het beginsel van de goede administratie zowel als de onjuiste beoordeling.”

Verzoekster betoogt:

“Verzoekster is van mening dat de beslissing van het CGVS onregelmatig is in de mate dat zij geen gevolg heeft kunnen geven aan de uitnodigingen van de Commissaris-generaal omdat zij geen brief heeft ontvangen.

Verzoekster is derhalve van mening dat haar rechten niet gerespecteerd werden en dat een onjuiste motivatie is geweest.

Er is een schending van artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten.

Omdat een persoon die geen mogelijkheid heeft gehad om kennis te nemen van een oproepingsbrief kan men niet beweren dat zij een blijk van desinteresse in de door haar ingezette asielprocedure vertoont.

Deze reden is puur formeel en onvoldoende om te zeggen dat het dossier van verzoekster niet behandeld zou kunnen worden.

De kwestieuze beslissing spreekt van een brief toegestuurd zonder de datum ervan te preciseren voor een verhoor op 11 oktober jl.

Verzoekster heeft deze brief niet ontvangen.

Bovendien heeft verzoekster wel vrees van vervolgingsdaden in de zin van art. 1 § A, al. 2 van de Conventie van Geneve dd. 28 juli 1951 en er is derhalve een gevaar in de zin van art. 3 EVRM.

Gelet op al deze elementen dient zij ten minste verhoord te worden door het CGVS om haar vrees concreet te mogen uitleggen.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“De beslissing van het CGVS nietig te verklaren en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor een nieuw onderzoek van de asielaanvraag.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekster vraagt om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevelen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster duidt op generlei wijze hoe artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Hoe deze bepaling te dezen geschonden zou (kunnen) zijn, kan voorts niet worden ingezien nu de bestreden beslissing geschraagd is op en toepassing maakt van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.3. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voorts niet uit over een maatregel tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of er *in casu* al dan niet op correcte wijze toepassing werd gemaakt van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is, nog daargelaten dat verzoekster ook in dit kader nalaat om concreet uit te werken hoe dit artikel in haren hoofde geschonden zou zijn of dreigen te worden en zich ertoe vergenoegt op algemene wijze te poneren dat er *“een gevaar in de zin van art. 3 EVRM”* zou zijn, dan ook niet aan de orde.

3.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekster duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept zij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. De bestreden beslissing is, zoals reeds hoger werd aangegeven, geschraagd op en maakt toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige redenen opgeeft.

Gelet op het bepaalde in artikel 18, § 2, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bedroeg de door de Koning bepaalde redelijke termijn om schriftelijk een geldige reden mee te delen voor de afwezigheid te dezen twee dagen na de vastgestelde datum van het gehoor.

In de bestreden beslissing wordt in het licht van het voorgaande gemotiveerd als volgt:

“Hierbij meld ik u dat ik de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindig op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 11 oktober 2021 opriep voor een persoonlijk onderhoud. U heeft mij geen geldige redenen meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van twee dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

Overeenkomstig artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is, onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van de betrokkene wordt verstuurd bij een ter post aangetekende zending. Luidens het zesde lid van voormeld artikel, kunnen de oproepingen en de aanvragen om inlichtingen eveneens geldig verstuurd worden naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending.

Uit het dossier blijkt dat verzoekster op 20 september 2021 per aangetekend schrijven en op de juiste, overeenkomstig artikel 51/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet door haar gekozen woonplaats werd opgeroepen voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zou plaatsvinden op datum van 11 oktober 2021. Deze oproeping keerde echter terug naar het CGVS en kwam aldaar terug binnen op 27 september 2021. De briefomslag bevat daarbij de vermelding, aangebracht door de post: *“ONTVANGT DE BRIEFWISSELING NIET (MEER) OP HET AANGEDUIDE ADRES”*. Het CGVS trachtte verzoekster vervolgens opnieuw per aangetekend schrijven op te roepen voor het voormelde persoonlijk onderhoud en deed dit andermaal op het juiste adres. Andermaal keerde de oproeping echter terug naar het CGVS. Op 12 oktober 2021 werd deze door het CGVS afgestempeld. Op de briefomslag werd daarbij door de post de vermelding aangebracht dat het *“ADRES ONVOLLEDIG/ONJUIST”* was.

De bestreden beslissing, die slechts enkele dagen na het terugkeren van de tweede oproeping die aan verzoekster werd verstuurd per aangetekend schrijven werd verzonden naar diezelfde, juiste door verzoekster gekozen woonplaats, werd aldaar kennelijk wel correct afgeleverd. Deze keer keerden het aangetekend schrijven en de hierbij horende briefomslag namelijk niet terug naar het CGVS. Bovendien heeft verzoekster hiervan duidelijk wel kennis genomen, aangezien zij tijdig het onderhavige beroepsverzoekschrift heeft ingediend. In dit verzoekschrift wordt daarenboven aangegeven dat verzoekster tot op heden nog steeds woonachtig is op hetzelfde adres als het adres waarop zij meermaals werd opgeroepen en waarop de bestreden beslissing werd betekend.

Hoewel het CGVS blijkens het voorgaande correct handelde en verzoekster meermaals en per aangetekend schrijven opriep op de juiste, door haar gekozen woonplaats, blijkt aldus duidelijk uit het dossier dat deze oproeping verzoekster door een fout van de post nooit heeft bereikt en dat zij hiervan, zoals zij derhalve terecht benadrukt in het voorliggende verzoekschrift, onmogelijk kennis kon nemen.

Teneinde verzoeksters rechten als verzoeker om internationale bescherming, waaronder het recht om te worden gehoord zoals onder meer vervat in artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, op een gedegen wijze te waarborgen, komt het te dezen derhalve gepast voor om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 oktober 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET